

HISSIGPROPPEN

Knuste speilet mitt

– Kan du, bilfører av en grå Golf som ikke overholdt stoppeplikten i Hjellesadveien lørdag 20. februar cirka klokken 1300 kontakte meg. Du hadde hindringen på din side men gav bare gass. Dette førte til at du sneiet speilet mitt slik at det knuste. Jeg stoppet opp med en gang, mens du bare fortsatte.

Kontakt meg på 92252071 ellers vil du bli politianmeldt.

Mvh T.E.B.

prøvde å få bussjåføren til å ta den med, men han ville ikke.

Håper dere finner sekken.

AM. Kristiansen

Apropos slappe avisbud

– Jeg blir så provosert når jeg leser hva du klarer å lire av deg, Morten. For det første, så er det ikke avisbudene som bestemmer om avisen skal bli levert på dør eller postkasse. **Har selv vært avisbud i seks år, men sluttet da det rett å slett ble for mye for meg å jobbe syv dager i uken.** Hadde med en del folk som jeg skulle lære opp, så jeg kunne få fri en og annen helg. Men etter to dager med opplæring, så måtte de si takk for seg. Det ble rett å slett for mye for dem.

Et avisbud har gjerne opp 800 leveringer, så da kan du selv tenke deg hvordan det ville blitt dersom alle skulle fått avisen på dør. Da ville det vært en god del som ville fått avisen langt på dag. Og slik jeg kjenner mange abonnenter, så ville nok heller ikke dette blitt akseptert. Så nå må dere slutte å klage på avisbudet. Dersom du mener avisbud er slappe, så foreslår jeg at du avser en natt og hiver deg med et avisbud. Så kan jeg love deg at du får et helt annet syn på saken.

Jan Erik

Flere skal ha æren!

– Jeg er selvsagt meget takknemlig for all skryt som er blitt meg, Morten Davanger til del gjennom BA for vaktmestertjenester i Hesjaholtet borettslag.

Men rett skal være rett; jeg må nok dele æren med en del andre personer som står på for å få tingene på stell for beboerne her.

Det gjelder først og fremst min assistent Odd Rolstad, samt min sønn Ole Morten Davanger, som begge gjør en formidabel jobb. I tillegg kommer en del pensjonister her ute som kommer frivillig og tar et tak når det står på som verst.

Uten all denne hjelpen hadde vi nok ikke fått til alt det vi gjør. Jeg er derfor meget takknemlig for all den hjelpen, og meget takknemlig for skrytet fra beboerne, men derfor er det viktig at alle er med og deler æren.

Med hilsen Morten Davanger

LESERBILDET

UGH-UGH! Indianer-totempelen i Nordnesparken, som ble gitt i gave fra vennskapsbyen Seattle, til Bergens 900-års jubileum i 1970.

FOTO: HELGE UTNE

SYNSPUNKT

■ Dette er plassen for en litt lengre meningsytring under fullt navn. Maks 1500 tegn (uten mellomrom). Send innlegg til summetonen@ba.no.

” At skijentene også går til gull burde vel heller ikke være noe å undres over.

MINDRE VERDT?: – Hvorfor er OL-gullet til jentene mindre verdt enn guttenes, unders Helga Kleiva Pedersen.

Litt om været og gull

HAR EN problemer med hva en skal snakke om når en møter folk en ikke kjenner så godt, går det jo alltid greit å snakke litt om været. Det opptar jo de fleste. Ikke minst i disse dager når vi formelig drukner i snøbrøytene. Og hvordan vi enn snur og vender på det, kan vi fort enes om at det nå faktisk er like ille for folk som for biler å ta seg frem. I hvert fall om en beveger seg litt utenfor hovedveiene.

AT KOMMUNENS snøryddingsbudsjett er oppbrukt må vel ingen undres over. Husker fra min egen tid som politiker når det skulle hentes penger til våre hjertesaker. Fant vi ingen annen utvei, var det lett å ty til snøryddingspengene. Om det skjedde hvert år, skal jeg ikke gå god for, ei heller om årets budsjett er blitt barbert for å kunne dekke andre hjertesaker. For dem var det mange av, i hvert fall i min tid som politiker.

VI ER NÅ kommet inn i mars, en av vårmånedene rett nok. Men jeg er slett ikke sikker på at vinteren vil slippe taket i den nærmeste fremtid. I alle fall vil det ennå gå en stund før all snøen på min terrasse vil være borte. Tar vi med også snøen på taket, som med tiden vil ende på terrassen, kan det være langt frem til jeg kan få plass til solstolen min på terrassen og nyte vårens komme.

MEN BEVARES! Kjekt for ungene, som endelig får med seg både OL og det å selv kunne stå på ski og slik ta mål av seg for kommende bragder, kanskje til og med til OL om noen år. Men merkelig hvordan disse jentene gjør seg gjeldende også i vintersporten. At så vel håndball- som fotballjentelandslaget har gjort det bra, det vet vi jo alle fra før. At skijentene også går til gull burde vel heller ikke være noe å undres over. Her er det blitt likestilling i hvert fall på fart og innsats og vel så det. Men ikke på økonomien, her som i arbeidslivet.

HVORFOR skal guttene som går til gull ha så mye større verdi enn jentene som gjør det samme? Svar meg den som kan!

■ **HELGA KLEIVA PEDERSEN** (74), er tidligere journalist, redaktør, nå forfatter. Bor i Åsane.

Hjalp meg løs

– Tusen takk til deg som hjalp meg løs fra skoleplassen på Gimle skole ved Haukelandshallen onsdag. Fikk ikke sagt ordentlig takk da jeg måtte flytte bilen.

Grethe Bauge

Min mening

Å finne Nilens kilde var den gang like viktig som det var for mennesket på 1900-tallet å komme til månen, skriver TERJE ØSTIGÅRD i denne artikkelen.

LIVGIVENDE: Blå Nilens kilde i Etiopia med hellig og livgivende vann.

FOTO: TERJE ØSTIGÅRD

Nilens kilde

MYSTERIER: Nilens kilder har opp gjennom historien vært et av de største, uløste mysterier. Elven har fascinert filosofer og keisere i antikken, og de gamle egypterne visste ikke hvor den kom fra.

Nilen var ulik alle andre elver. Den rant fra sør til nord og ikke omvendt. Det største mysteriet var derimot den årlige flommen. I en ørken midt på den varmeste sommeren, når det ikke er en dråpe regn, så startet elven å stige og oversvømme hele Egypt. Det var naturstridig eller guddommelig. Hvor kom det livgivende vannet fra?

Alexander den Store lette etter Nilens kilde, og keiser Nero sendte soldater langt syd i Sudan på jakt etter kilden. Julius Cæsar skal ha sagt at han ville så inderlig vite hvor Nilens kilde var, at hvis han fikk muligheten til å oppleve den gleden, så ville han gi fra seg keiserriket i Roma. Nilens kilde var en hemmelighet ingen klarte å finne.

FØRSTE EUROPEER: Den første europeeren som så Blå Nilens kilde i Etiopia var den portugisiske jesuittpresten Pedro Paez i 1618, og han sa: «Jeg så med den største glede hva verken Cyrus, persernes konge, eller Cambyse, heller ikke Alexander den Store og den berømte Julius Cæsar klarte å oppdage».

Den skotske oppdagelsesreisende James Bruce kom til den samme kilden i 1770 og trodde han var den første til å finne den. Hvor stort ønsket om å finne Nilens kilde var, kan best forstås når han skåler med dette livets vann og sier til sin assistent: «Kom og triumfer med meg over alle jordens konger, alle deres hærer, alle deres filosofer og alle deres helter».

DRIVKRAFT: Datidens drivkraft og motivasjon til å finne Nilens kilde kan sammenliknes med da det første mennesket satte sine ben på månen i 1969. Det

umulige som menneskene hadde drømt om opp gjennom tidene var oppnådd.

Men selv om den Blå Nilens kilde var funnet, så var ikke jakten over. Å finne kilden til den Blå Nilen var langt enklere enn å finne kilden til den Hvite Nilen.

Det britiske imperiet satte inn stor prestisje og store ressurser på å finne denne kilden. I 1858 var John Hanning Speke den første europeer som så den store innsjøen i Afrikas hjerte. Han kalte den Victoria-innsjøen til ære for dronningen, og fastslo at han hadde funnet kilden.

Tilbake i England ble han møtt med skepsis fordi han hadde bare vært på sydsiden av innsjøen og ikke sett selve utløpet. I 1862 kom han tilbake til Victoria-innsjøen og så selve utløpet hvor Nilen startet, som han ga navnet «Ripon Falls». På vei tilbake til England sendte han et telegram til London med meldingen: «Nilen er avgjort».

SKEPSIS: Igjen ble han møtt med skepsis i England, selv om det i ettertid ble bekreftet at Speke hadde funnet kilden. David Livingstone mente at Nilens kilde måtte være lengre syd,

og organiserte en ekspedisjon i 1866 for å endelig avgjøre hvor kilden var. Det gikk ikke etter planen. Livingstone ble alvorlig syk, og hadde ikke kontakt med omverdenen på flere år.

I 1871 dro journalisten Henry Morton Stanley med en stor ekspedisjon for å finne Livingstone. Da Stanley fant den syke Livingstone nær Tanganyika-innsjøen i dagens Tanzania, falt de legendariske velkomstordene: «Dr. Livingstone, I presume?».

Livingstone ville ikke returnere tilbake til England med Stanley siden han ikke hadde fått avklart Nil-spørsmålet. I 1873 døde han. Kroppen ble etter hvert fraktet til hjemlandet, men hjertet ble begravd i Afrika hvor det hørte hjemme. Livingstone døde for Nilens kilde.

KILDEN: Tana-innsjøen og Blå Nilen i Etiopia og Victoria-innsjøen med den Hvite Nilen i Uganda. Kilde: Commons wiki-media.

TERJE ØSTIGÅRD

post.doc v/Uni Global, Universitetet i Bergen

